

Columna femenina de la dona

Manera de conservar el "novio"

No us cregueu, volgudes amigues meves, que el tema que vaig a tractar sigui el de la implantació de fàbriques de «novios» en conserva, a semblança de les sardines de «lata». No. Tot i que reconec que a voltes es mereixen, per les porcades que ens fan, un tracte igual al de les sardines d'oli, aquesta vegada, però, seré condescendent amb ells, puix en corren molt pocs, i els meus consells es reduiran a aconseguir la conservació en el seu cor de la passió que per a nosaltres, hem aconseguit fer-hi néixer.

Un dels set savis de Gràcia —ai, no, perdonin, de Grècia,— va dir que la dona, després del gat, del gos i de la gramola, era l'animal domèstic més difícil de mantenir. Crec això un xic exagerat, però no mancat d'un fons de raó, i com que els homes ho saben, aquesta és una de les vint-i-tres causes perquè veiem tants joves en estat de crear-se una llar o dues llars o tres llars (això depen del sou que cobrin), fent el mussoll sense deixar-se pescar de cap manera. No em negareu, doncs, que el donar consells a la que ha tingut la sort d'engatusar-ne algun, és una feina altament moftosa per a la nostra classe, tan sofrida, escolteu-me, doncs, volgudes amiguetes meves, i que les meves paraules tinguin la virtut d'enredar-los de tal manera, que sols desitjo que gràcies a elles el mes que ve ja sigueu mares de família.

El primer que ha de fer tota xicoteta que s'hagi promès, és adaptar-se a la manera d'ésser del seu xicot i donar-li la raó en tot. Una de les coses que impressionen més favorablement els homes, és el veure que sentim aficions per les seves aficions, que rebutgem el que a ells no els hi agrada, etc, etc. Per això si el vostre «novio» es xofer, procureu treure-li les escupinades de l'ermilla amb benzina. Si és paleta, li tirareu dissimuladament tres o quatre totxos en el cafè amb llet, que és una de les coses que més agraeixen els paletes enamorats. Si és músic, no protestareu quan allargui un xic els dits, perquè ja sabeu que el seu ofici és tocar. I si és «guardia urbano», us deixareu agafar sempre que li plagui, ja que aquesta és la seva missió i per això cobra, què carai!

Li dissimulareu els defectes, perquè als homes també els agrada ésser «guapos». Per això no és gaire convenient dir-los:—T'estimo, però ets massa guenyó.—On vas amb aquest gep a l'esquena? No el podries dur en un mocador de fer forcells?—Ets la meva vida; però creu-me, neteja't les orelles...

Sobre tot, volgudes amigues, sabeu ésser dissimulades i

TOT RIMANT
RIMANT..

Plegària

«El Cristo Moderno»

Tango inspirat en l'obra de teatre

Recordant la representació que en donaren diumenge passat a La Unió Liberal, la ploma se'm nega a fer l'obligació; les llàgrims em rodolen per la *petxera* emmidonada de la meva camisa de porcel'landa, i, francament la «plegària».

*Cazorla, que llegas a mi alma
con dramas de glorias pasadas.
Cazorla, eres consuelo y calma,
aunque recites cuatro gansadas.*

*Murió por una bagatela,
el pobre Cristo de la Historia;
este Moderno con más tela
deja en las tablas triste memoria.*

*Ay, de mil...
Ay, señor!
Cuanta frescura y valor.*

*Quando el sol se va ocultando...
una gallina
se acuesta lentamente
en cama fina.*

*Si yo también me acostara
como las aves,
de la lata me libraba,
tu bien lo sabes.*

Un altre doll de llàgrimes brollen dels meus ulls i no em veig amb cor d'acabar la «Plegària». He de plegar. L'obra era de tanta força dramàtica, que en arribar al quinze acte, vaig haver d'abandonar el local, puix les aigües de les grades inundaven el pati de butaques i vaig agafar por al reuma.

MÀRIUS

useu la «coqueteria», que és la nostra salvació i la de l'Españassa.

I ara plego. No sé si us farà molta gràcia —ai, no, perdoneu, molta gràcia— però per deu rals que em donen ja està bé.

LA DAMA DEL 13

